

עלון מס 8

**מיזם לב פתוח-סיפורי התנדבות אישית
בני ברית ישראל**

פורסם ב 9.9.2026

עלון מס 8

מיזם לב פתוח-סיפורי התנדבות אישית בני ברית ישראל

תוכן עניינים

- דבר העורכת ומובילת המיזם / מלכה סולומונוביץ
- קול קורא

הסיפורים המסופרים בעלון:

1. "המשימה הבלשית בעקבות הכדורגלן הארגנטינאי מהמכביה והסיפור ההיסטורי שעל שרוול חולצה מספר 11" / לאה פטרון
2. "צילומים ותמונות לויקי שיתוף - ויקימדיה ישראל" / ישראל פרקר.
3. "לשמח לבבות כליצנית רפואית" / עופרה דוד.
4. "כל ישראל ערבין זה לזה" / מירי סולומון.
5. "סיפור אישי ועוצמתי, מה המשמעות של נתינה וקבלה" / שרה בגליקטר.
6. "חוויה מרנינה! התנדבות במכביה 2026" / שרה בגליקטר.
7. "התנדבות למען הזיכרון - שימור מורשת יהודי דמביץ בפולין בצורה דיגיטלית" / ישראל פרקר
8. "סבא יהושע- שמונה שנים של צמיחה, נתינה ואהבת ילדים וטבע" / יהושע שלומי.
9. "למען מגן דוד אדום" / דניאל צימט.

עלון מס 8

מיזם לב פתוח-סיפורי התנדבות אישית בני ברית ישראל

חברות וחברים יקרים,

עלון מס' 8 מגיע אליכם בפתחה של השנה החדשה, מלווה באיחולים לשנה טובה, בריאה ומלאה עשייה.

כשקוראים את סיפורי ההתנדבות שאוגדו בעלון זה, אנו נחשפים לזהותה האמיתית של קהילת בני ברית: רקמה אנושית אחת הפועלת מתוך הלב.

ההתנדבות היא השפה שבה אנו בוחרים להשפיע. מגוון התחומים והאנשים שלוקחים בה חלק מוכיח שוב ושוב כי אין חסד שהוא מובן מאליו. כל חיוך, שעת הקשבה, יד מושטת ומיומנות שניתנת באהבה בוראים יחד פסיפס מרהיב של אכפתיות ושינוי. שנמשיך לצעוד יחד, לפזר אור וטוב, ולנצל את הזכות הגדולה שנפלה בחלקנו – היכולת לתת.

שנה טובה ומלאה נתינה!

מלכה סולומונוביץ
מובילת מיזם "לב פתוח" ועורכת העלון
יו"ר מועצת בני ברית ישראל

בני ברית ישראל

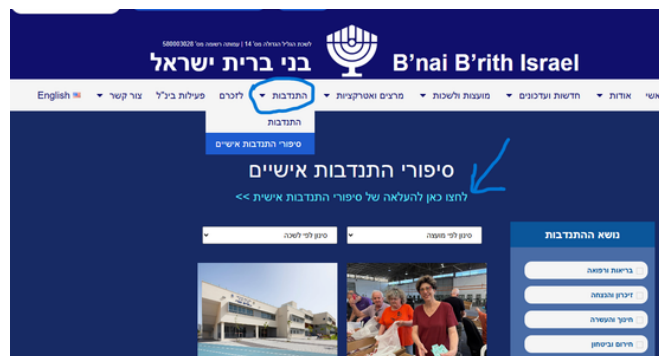
קול קורא: מיזם "לב פתוח"

בואו לשתף את סיפור ההתנדבות האישית שלכם!

יש לכם סיפור התנדבות אישי?
מיזם "לב פתוח" מזמין אתכם, חברי בני ברית, לשתף בסיפור ההתנדבות האישי שלכם, ולתת במה לעשייתכם.

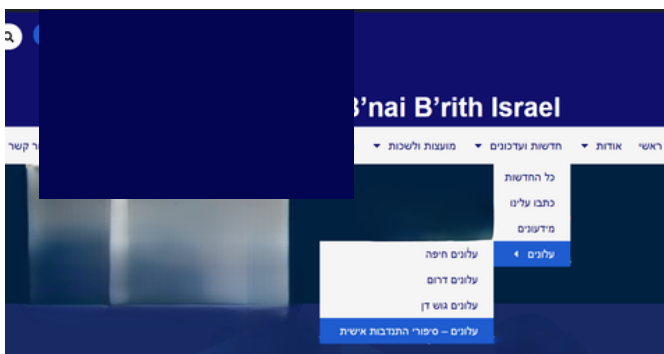
איך משתפים?

- נכנסים לאתר בני ברית <https://www.bnaibrithisrael.org.il>
- מהתפריט הראשי בוחרים: התנדבות / סיפורי התנדבות אישיים
- ושולחים את הסיפור **בטופס המקוון**, בהתאם להנחיות המפורטות שבטופס.
- הטופס שנשלח יועלה לאתר.

איך מגיעים לעלוניו של ספורי ההתנדבות?

- נכנסים לאתר בני ברית <https://www.bnaibrithisrael.org.il>
- מהתפריט הראשי בוחרים: חדשות ועדכונים/עלוניו/עלוניו- סיפורי התנדבות אישיים.
- אתם מוזמנים לא רק לקרוא, אלא גם להגיב לסיפורים.

צריכים הכוונה או עזרה? כתבו לי: malca.solomonovich@gmail.com

בברכה,

מלכה סולומונוביץ - מובילת המיזם

סיפורי ההתנדבות האישית

(לפי סדר הופעתם באתר)

"צילומים ותמונות לויקי שיתוף - ויקימדיה ישראל"

כחבר בלשכת בני ברית בראשון לציון "מצאנו יין", אני ממלא עצמי בשפע התנדבויות בנושאים שונים ומגוונים.

אחת מהן היא התנדבות בוויקיפדיה העברית - ויקימדיה ישראל, כבר מספר שנים. בקמפוס העיר של אוניברסיטת חיפה, ברחוב הנמל 16, התקיים ביום שישי מפגש הקיץ של קהילת ויקיפדיה העברית. האירוע ציין שני הישגים: 23 שנים להקמת ויקיפדיה העברית (ב2003) וחציית רף 400 אלף הערכים שכולם נכתבו ונערכו בהתנדבות על ידי מאות עורכים ועורכות לאורך השנים.

גם אני השתתפתי באירוע, כמתנדב שתרם לוויקישיתוף למעלה מ-25,000 תצלומים המתעדים את נופי הארץ ואתרי המורשת שלה. וזה ממשיך וממשיך. אני מצלם ללא סוף מכל עבר.

את הכנס הינחה נועם ליכטנברג. המשתתפים באירוע החגיגי בורכו ע"י איציק אדרי, יושב ראש הוועד המנהל של עמותת ויקימדיה ישראל אחריו בירכה והוסיפה דברים מיכל ונדר שוורץ, מנכ"לית העמותה, שהדגישה כי מאחורי מאות אלפי הערכים "לא עומדים אלגוריתמים או שורות קוד, אלא לב פועם של קהילה אנושית, מסורה ומחויבת". לדבריה, דווקא בעידן שבו הבינה המלאכותית מייצרת מידע רב, חשיבות הידע האנושי, הנבדק ונערך בקפידה על ידי מתנדבים, מתגבר וחשוב. הבינה הרי גם מלקטת מידע רב מויקיפדיה.

גולת הכותרת של היום הייתה הרצאתו של פרופ' יוסי בן-ארי, שכותרתה הייתה "לידתה של חיפה מהים, וקריעתה ממנו - עבר, הווה ועתיד". ההרצאה סקרה את התפתחותה של חיפה מחוף ים מלא בחולות לעיר גדולה רבת חשיבות. ואת הקשר ההיסטורי בין העיר לנמל ולים, וריתקה את הקהל. בתום ההרצאה יצאו המשתתפים לסיור מודרך בעיר התחתית, שהמחיש בשטח את הנושאים שעליהם שמעו.

המשך בעמוד הבא...

עבורי היה למפגש גם ממד אישי. במשך שנים אני תורם למיזמי ויקימדיה באמצעות העלאת אלפי התצלומים לוויקישיתוף, המתעדים את ההיסטוריה, המורשת, הנופים והאתרים של ישראל. הידיעה שתצלומים אלה משמשים חוקרים, תלמידים והציבור הרחב בארץ ובעולם מעניקה משמעות מיוחדת לעשייתי ההתנדבותית. את רוב התמונות אני צילמתי ואת השאר אני מלקט בארכיונים ברחבי העולם. המפגש בחיפה הזכיר לכולנו כי ויקיפדיה היא הרבה יותר מאנציקלופדיה מקוונת. היא קהילה חיה של אנשים המאמינים בשיתוף ידע, בשימור המורשת ובהנגשת מידע אמין למתעניינים בארץ ובעולם.

בהמשך טעמנו מעוגת יום ההולדת ה-23, הטעימה והיפה, מלאת שכבות קרם שבצע בסכין חדה יואב דותן, חבר הוועד המנהל הנמצא בעמותה מאז הקמתה.

את חלקו השני של היום הובילה החיפאית חנה יריב, שהדריכה את המשתתפים בסיור מרתק במזרח העיר התחתית של חיפה. במהלך הסיור עברנו בין סמטאות ובתים היסטוריים, מסגדים ואתרי מורשת, ושמענו על התפתחות האזור לאורך השנים. לצד סיפורי העבר נחשפנו גם למציאות העכשווית, כאשר ראינו אזורי ומבנים שנפגעו מפגיעת טיל במהלך המלחמה האחרונה. זאת עדות מוחשית לכך שההיסטוריה של העיר ממשיכה להיכתב גם בימינו. כך התחברו, ההווה והעתיד כרוח הרצאתו של פרופ' יוסי בן-ארצי.

כל הפעילויות בעמותה נעשות, כמובן ע"י מאות מתנדבים.

ישראל פרקר

"המשימה הבלשית בעקבות הכדורגלן הארגנטינאי מהמכביה והסיפור ההיסטורי שעל שרוול חולצה מספר 11"

לפעמים, משימת התנדבות פשוטה מובילה למסע בלשי קטן ולמפגש מרתק על רקע סיפור. זה מה שקרה בסוף השבוע הזה (10 - 11 ביולי, 2026), במסגרת פעילות ההתנדבות שלי מטעם בני ברית במשחקי המכביה ה-22. הכול התחיל בהודעה מאגף המתנדבים של המכביה: מי פנוי לביקור ספורטאי פצוע שעבר ניתוח?

דני צימט ואני נעננו לקריאה.

הגענו לבית החולים רמת החיל עם מתנה אישית קטנה, אבל שם בישרה לנו האחות: גוסטבו שוחרר לפני שעה.

בדיוק אז התקשרה אשת הקשר של המכביה כדי לוודא שהמשימה בוצעה, כשסיפרתי לה על האכזבה במחלקה, היא התנצלה על הטרחה, אבל הדבקות שלי במשימה לא ויתרה: "רק תגידי לי איפה הוא נמצא", ביקשתי, "המתנה הזו חייבת להגיע אליו".

המשך בעמוד הבא...

🌟 המצוד אחרי גוסטבו:

כאן החל גלגולו של טלפון שבור שהוביל ליעד:

1. אשת הקשר של המכביה איתרה את המלון ונתנה לי את המספר של סגן מנהל מלון 'קראון פלאזה' שבו מתארכת הנבחרת הארגנטינאית.
 2. סגן המנהל הפנה אותי אל ראש המשלחת הארגנטינאית.
 3. ראש המשלחת נתן לי את מספר הטלפון האישי של גוסטבו.
- קבעתי עם גוסטבו פגישה בלובי המלון היום, יום שבת בשעה חמש אחר הצהריים. הפעם דני לא יכול היה להצטרף בשל מחויבות משפחתית, אז גרשון אישי נרתם למשימת ביקור חולים.
- בלובי, לא היה קשה לזהות את גוסטבו – היד החבושה הסגירה אותו מיד. הוא קיבל את פנינו בחיוך, נרגש מהמחווה, וישבנו לשיחה חמה ומרתקת. גוסטבו סיפר לנו על רגעי הפציעה: זה קרה במהלך המשחק נגד צרפת שנערך השבוע בהרצליה במסגרת המכביה. הוא הספיק לתת 10 דקות מצוינות על המגרש, עד שביצע נגיחה לא מוצלחת בכדור, איבד את שיווי המשקל, ונחת בעוצמה על היד – פציעה שהשביתה אותו: שני שבירים באמת היד...

המשך בעמוד הבא...

🌟 הסוד שעל שרוול חולצה מספר 11 - השליחות של בן גוריון:

במהלך המפגש, גוסטבו הראה לנו בגאווה את חולצת הנבחרת שלו - חולצה כחולה הנושאת את המספר 11 ואת שמו.

אך הסיפור האמיתי הסתתר על השרוול - שם הודפס תצלום רטרו של מטוס ומסביבו כיתוב בספרדית המצדיע לנבחרת ישראל הראשונה.

גוסטבו שיתף אותנו בסיפור ההיסטורי שמאחורי האזור:

בשנת 1948, בעיצומה של מלחמת העצמאות, המדינה הצעירה שזה עתה נולדה הייתה נתונה תחת מתקפה של שבעה צבאות ערב.

דוד בן גוריון הבין את החשיבות של גיוס דעת הקהל למען המדינה. הוא רצה לשלוח נבחרת כדורגל ישראלית למסע משחקים היסטורי בניו יורק כדי לייצג את המדינה.

אלא שהייתה בעיה: כל הכדורגלנים בארץ היו מגויסים באותם ימים ונלחמו בחזיתות השונות. כשהציעו להם לנסוע, הם סירבו בתוקף - הם לא היו מוכנים לעזוב את חבריהם לקרב ולהפקיר את הגנת המולדת.

בן גוריון, במנהיגותו המוכרת, לא ויתר. הוא זימן אותם והסביר להם שהנסיעה הזו היא "משימה לאומית סודית" וחשובה לא פחות מהקרבות בחזית. רק אז הם השתכנעו, עלו על המטוס, וטסו לייצג את ישראל הצעירה על המגרש באמריקה. סביב הסיפור המרגש הזה, על נבחרת של לוחמים שהפכו לשגרירים, התפתחה בינינו לבין גוסטבו שיחה עמוקה ומרתקת על ציונות, ספורט וקשר שלא ניתק.

בתמונות המצורפות:

החולצה של גוסטבו, הנושאת על שרוולה

את תמונת המטוס והסיפור ההסטורי

של הנבחרת הראשונה,

הספל, המעוצב עם סמל בני ברית,

שהגיע ליעדו,

והתמונה המשותפת שלנו, בלובי של המלון,

מזכרת ממפגש שלא נשכח.

סאה פארון

"לשמח לבבות כליצנית רפואית"

שמי עופרה דוד מלשכת מעגלים ואני רוצה לספר על התנדבות עם שמחה - כי לפעמים חיוך קטן משנה עולם.

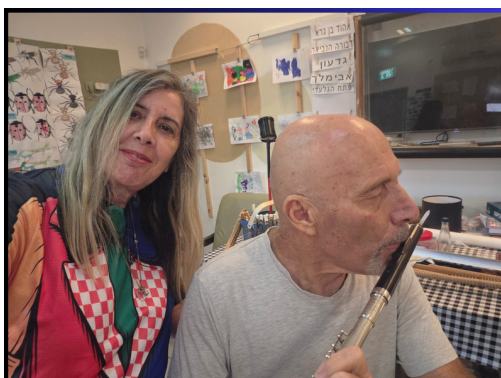
מדי פעם אני עוטה את אף הליצן ויוצאת יחד עם חבריי הליצנים הרפואיים לפזר שמחה במקומות שבהם היא כל כך נחוצה - אצל אנשים על הרצף, דיירים במחלקות גריאטריות ואנשים עם מוגבלויות.

אנחנו רוקדים, שרים, משוחחים, מחבקים ומקשיבים. לרגע קטן מצליחים להרחיק את הכאב, את הבדידות ואת שגרת היום, ולהכניס אור, צחוק ותקווה.

החיוכים שעל פניהם, העיניים שנפתחות, הלבבות שנפתחים והידיים המושטות לחיבוק מזכירים לי בכל פעם מחדש כמה כוח יש למילה טובה, למנגינה מוכרת ולנוכחות אנושית חמה.

אני יוצאת מכל מפגש בתחושה שלא רק אנחנו מעניקים - גם אנחנו מקבלים. מקבלים שיעור באהבת אדם, בפרופורציות ובהכרת תודה.

עופרה 3/3

"כל ישראל ערבין זה לזה"

שמי **מירי סולומון** מלשכת 'לילך' ולשכת 'אורות'. אני ובעלי נתי מתנדבים בעמותת "**העוגן - הבית לנשות המילואימניקים**".

מה שהביא אותנו להתנדבות זו התקופה המיוחדת מאז ה- 7.10.23. אנחנו מניידים ארוחות שמתנדבות מכינות, למשפחות מילואימניקים בהן הבעל או האישה מגויסים.

בכל פעם שאנו מתנדבים, אנו חשים גאווה יחידה להשתייך לעם הנבחר שלנו. למדנו שכדאי לקחת את החיים בפרופורציות המתאימות ולתרום לזולת, זה ה-חיים האמיתיים. בני ברית תמיד עם הפנים לקהילה, למתן סיוע, תמיכה וחיזוק בהתמודדויות היומיומיות שלנו.

הבוקר קיימנו את כנס המתנדבים השנתי והמרגש של "העוגן" - הבית לנשות המילואים.

הכנס הוקדש כולו לומר תודה מכל הלב למתנדבות ולמתנדבים המסורים, שנותנים מעצמם לאורך כל השנה ומהווים עוגן אמיתי עבור משפחות המילואימניקים. תודה עמוקה לרחל עזריה המנכ"לית, על החזון והיוזמה המבורכת בהקמת הארגון והובלתו, להילה נובק - קוצר אחראית נפת חיפה, לשרה פוגל, חני, אתי וזיוה מנהלות ישוביות חיפה, ולכל הצוות על ההפקה המושקעת, הניהול המקצועי והלב הרחב שמניע את הפעילות באזור.

נהנינו מכיבוד עשיר, מפנק ואיכותי באדיבות "ביסקוטי", שהוסיף טעם מתוק לבוקר, ומופע אמנותי נהדר - "מסיבת כיתה" - שהרים את המורל, קירב לבבות והשאיר את כולנו עם חיוך גדול וטעם של עוד.

"כוחנו באחדותנו ובעשייה שלנו יחד. תודה לכל אחת ואחד על הלב הפתוח והנתינה האינסופית!"

**ניתן להצטרף בשמחה להתנדבות באמצעות
יצירת קשר עם:
"העוגן - הבית לנשות המילואימניקים".**

מירי סולומון

"סיפור אישי ועוצמתי, מה המשמעות של נתינה וקבלה"

סיפור אישי ועוצמתי, מה המשמעות של נתינה וקבלה

שנים רבות אני מתנדבת במסגרת בני ברית במגוון רחב של מיזמים ופעילויות למען הזולת. לאורך הדרך זכיתי לראות אינספור חיוכים של אנשים שהרגישו כי מישהו רואה אותם, שמחות של מי שזוכה ליד מושטת, התרגשות של מי שקיבל תמיכה ברגעי משבר, בדידות או מצוקה.

אך תמיד אני בצד הנותן. עד שיום אחד מצאתי את עצמי בצדו האחר של המפגש האנושי - בצד המקבל.

זה סיפור על תחושה שלא הכרתי קודם, הבנה מהי משמעותה של הנתינה עבור מי שזוכה לקבל ולכן חשוב לי להעביר אותה לחברי בבני ברית.

הלכתי כרגיל לקניות בסופרמרקט רשת ויקטורי, בסיום איסוף המוצרים הלכתי לקופה ולפתע גיליתי כי טבעת היהלום אותה ענדתי אינה על אצבעי, כנראה החליקה ונפלה. אבדה לי טבעת אותה קבלתי במתנה מגיסתי ז"ל טבעת בעלת ערך ריגשי רב.

המשך בעמוד הבא...

היה לי קשר מיוחד עם גיסתי במשך שנים עזרתי וטיפלתי בה בכל פעם שהמחלה התפרצה ואנו אירחנו אותה בביתנו. טיפלתי בה באהבה רבה. היא היתה אישה מיוחדת חברת נפש, הייתה לי כאחות. את המתנה הזו מצאתי רק שנה לאחר לכתה ממתניה לי במגרה. היא אמרה לי טרם מותה שרה, לפני שאת מוסרת חפצים שלי תבדקי היטב במגרות ובתיקים את תמצאי הפתעות וכך היה.

הנה לפתע אני מגלה שהטבעת הייחודית לי נעלמה. נכנסתי ללחץ עזבתי את עגלת הקניות ליד הקופה והתחלתי לסרוק את כל המדפים מהם לקחתי מוצרים ולא מצאתי דבר לבסוף רצתי למחלקת הירקות שם פגשתי את מנהל מחלקת הירקות האחראי על סידור מדפי הפירות והירקות נגשתי אליו וסיפרתי לו שאבדה לי טבעת שהיא מאוד חשובה לי. התחלנו לחפש ביחד בתוך ערמת תפוחי האדמה והבצלים ועוד לבסוף הרמתי ידיים וביקשתי ממנו שאם ימצא את האבדה יעדכן אותי. אך למרות זאת התעקשתי והחלטתי לחפש שוב במדפי הפירות.

כנראה דברתי לעצמי בקול רם ואמרתי: דבורה איפה הטבעת? איפה ספרי לי? עמד לידי לקוח בסופר והוא שאל אותי מה קרה לך מדוע את מדברת לעצמך? סיפרתי לו והוא מיד אמר תשכחי מהטבעת זה רק טבעת יהלום העיקר הבריאות אין סיכוי לא תמצאי אותה ושאל האם היא יקרה? הסברתי לו שאין לי מושג מה ערכה לא בדקתי, זו מתנה מגיסתי שנפטרה.

בעוד אנו מדברים ניגש אלי לפתע בריצה מנהל מחלקת הירקות צועק בשמחה "מצאנו מצאנו" הייתי המומה הוא הגיש לי את הטבעת בשמחה, שאלתי אותו איפה מצאת אותה? כאן לידך על הריצפה, העובד ההודי שעומד לידך ומסדר את המדפים מצא את הטבעת ונתן לי אותה!

הייתי אסירת תודה חיבקתי אותו ושנינו התרגשנו מאוד. דבורה גיסתי ארגנה את החיפוש מלמעלה!!!

המשך בעמוד הבא...

הלכתי למנהל הסניף לספר לו על המקרה לידע אותו עד כמה העובדים שלו אמינים. מנהל מחלקת הירקות אדם הגון, ישר וקשוב וכן העובד הזר ואני רוצה להעניק שי לעובדים. המנהל אמר מייד "גברתי אנחנו ניתן להם שי ותעודת עובד מצטיין" מרוב התרגשות זלגו דמעות מעיני, כן זה לא מובן מאילו היושרה ושיתוף הפעולה ריגשו והציפו אותי.

אנו חברי בני ברית ישראל נמצאים תמיד בצד הנותן והנה כאן אני בצד המקבל. ראיתי את מבטו של מנהל מחלקת הירקות מבט של אדם מאושר מבט מצועף ודומע.

מנהל הסניף צילם אותנו וביקש אישורי לפרסם את המקרה ברשת. אני מרגישה צורך לתאר סיטואציה זו, אירוע ריגשי שאין לתארו במילים תחושת אושר עילאית סיפור על נתינה וקבלה והפעם מהצד המקבל.

כן, יש אנשים ישרים בעולם.

שרה בליקסר
יו"ר מועצת אש בן

"חוויה מרנינה! התנדבות במכביה 2026"

והפעם- סיפור על נתינה ערכית, המלווה בפעילות ספורטיבית משעשעת וחוויתית.

שמי **שרה בגליקטר- יו"ר מועצת גוש דן**. אני שמחה לשתף את חברי בני ברית בחוויה נהדרת מההתנדבות שלי ושל אייזיק לב ארי, חבר לשכת מלכה, במכביה 2026.

שובצנו במתחם נינג'ה ילדים ובתחרות נינג'ה ישראל, שם שימשנו כ"מבוגרים האחראים". תפקידנו היה לדאוג לסדר, לארגון ולשיבוץ הילדים במתקנים בהתאם לגילם ולגובהם.

המוני ילדים עמדו בתור נלהבים וחדורי מטרה להוכיח את יכולתם הווירטואוזית. הילדים שחולקו כאמור בהתאם לגילם וגובהם, התקבלו בפתח המתחם על ידי 'אייזיק הסדרן' שכיוון את התנועה. האווירה כולה הייתה מלאת שמחה, אנרגיה והתלהבות.

בסיום המשמרת כמו כל הילדים יצאנו להשתעשע בביתני המתקנים המתנפחים. ביקרנו בביתן מוזיאון המכביה, בנוסף התרשמנו מתרגילי מכוניות המרוץ בשטח ואף סייענו בתחרות כדור עף של נבחרות מאוקראינה.

זו הייתה התנדבות מגוונת, ערכית, פעילה ומשעשעת שהשאירה טעם של עוד.

אני כבר מצפה בכיליון עיניים למכביה הבאה!

היה נהדר!

שרה בגליקטר

התנדבות למען הזיכרון - שימור מורשת יהודי דמביץ בפולין בצורה דיגיטלית

ההתנדבויות שלי כחבר לשכת "מצאנו יין" של בני ברית בראשון לציון נערכות בכיוונים שונים, מלאי פעילות. אני מקדיש גם הרבה שעות בהתנדבות לשימור המורשת היהודית והישראלית בצורה דיגיטלית, מתוך אמונה כי לכל אדם ולכל קהילה מגיע שזכרם יישמר גם לדורות הבאים.

לאחרונה הקמתי קבוצת פייסבוק חדשה בשם "צאצאי יהודי העיירה דמביץ (Dębica) בפולין" שמטרתה לתעד, לשמר ולהנגיש את סיפורה של הקהילה היהודית בדמביץ, שבדרום פולין, קהילה מפוארת שהתקיימה במשך מאות שנים, עד שרובה המכריע הושמד בשואה.

אני מאתר חומר בארכיונים ובמאגרי מידע בארץ ובעולם, מחפש ספרי יזכור, מתרגם מסמכים מפולנית, מיידיש ומאנגלית, אוסף תצלומים ועדויות, ומקבל מידע מצאצאי בני הקהילה ומחוקרים. כל פיסת מידע עוברת בדיקה, עריכה ופרסום, כדי שתהיה זמינה לכל מי שמבקש ללמוד על שורשיו ועל ההיסטוריה של הקהילה. המטרה לבנות מאגר מידע חשוב, הכולל סיפורי משפחות, תמונות נדירות, מסמכים היסטוריים, מפות, תיאורי החיים היהודיים בעיירה לפני השואה ותיעוד גורלם של בני הקהילה בתקופת הכיבוש הנאצי. המטרה היא ליצור מקום אחד שבו ירוכזו כל פיסות ההיסטוריה, לפני שיאבדו עם חלוף השנים.

מינה בביכר השוק

עבודת-כפיה לפני פרוץ המלחמה

המשך בעמוד הבא...

הדרך לתחנת הרכבת

עבורי, זוהי עוד שליחות מרגשת. אני מאמין כי כל תמונה שמזוהה, כל מסמך שנשמר וכל סיפור משפחתי שנחשף הם ניצחון של הזיכרון על השכחה ההולכת ומתגברת. איננו יכולים להשיב את הקהילות שנכחדו, אך אנו יכולים להבטיח שסיפור חייהן לא ייעלם.

כמובן שאני גם מזמין את כל מי ששורשיו בדמביץ, או מי שבידיו מסמכים, תמונות, סיפורים וזיכרונות הקשורים לעיירה, להצטרף לקבוצה אתגרית זו. כל פרט קטן עשוי להשלים עוד חלק בפסיפס ההיסטורי של הקהילה. קבוצת הפייסבוק:

"צאצאי יהודי העיירה דמביץ (Dębica) בפולין"

<https://www.facebook.com/groups/2118545282068072>

דמיטרי במחנה אהל השמיר

אני גאה לעשות זאת כחבר בני ברית וכחבר לשכת "מצאנו יין" בראשון לציון. עבורי, זה חלק ממשמעותה האמיתית של התנדבות - להקדיש זמן, ידע וניסיון למען שימור המורשת היהודית, כדי שגם הדורות הבאים יוכלו להכיר את סיפורם של אלה שכבר אינם יכולים לספר אותו בעצמם.

ישראל פרקר

"סבא יהושע – שמונה שנים של צמיחה, נתינה ואהבת ילדים וטבע"

שמי יהושע, וביולי האחרון חגגתי 80 קיצים.

כבר שמונה שנים אני מתנדב באופן קבוע, אחת לשבוע, בגן חיטה ברחובות. אבל הסיפור שלי עם הגן התחיל עוד לפני כן, לפני כ-11 שנים, כאשר גבע נכדי הבכור היה ילד בגן.

באותה תקופה התארגנה קבוצת הורים להקמת גינת ירק בגן. כמורה לטבע לשעבר וכגן חובב, שמחתי להתנדב ולעזור בהקמת הגינה ובטיפוחה. לא ידעתי אז שהגינה הקטנה הזו תוביל אותי למסע כל כך משמעותי. הגננות התחלפו, נכדיי גדלו וסיימו את הגן. הנכד הבכור שלי כבר סיים את חטיבת הביניים ועלה לתיכון – אבל אני נשארת. התאהבתי בילדים, בטבע ובעשייה, והחלטתי להמשיך להגיע.

בכל שבוע אנחנו יוצאים יחד לגינה. אנחנו עובדים באדמה, שותלים, משרישים צמחים, מטפלים בהם ומתבוננים במה שקורה סביבנו. לפעמים אנחנו פוגשים חרק או בעל חיים קטן, ואני עוצר יחד עם הילדים כדי להסתכל, ללמוד ולהכיר.

דרך הדברים הפשוטים האלה אני מנסה לפתוח לילדים חלון לעולם. הם לומדים על צמחים, על בעלי חיים ועל מעגלי החיים, אבל לא פחות חשוב מכך – הם לומדים להתבונן. הם מגלים שמה שנראה להם בהתחלה מפחיד או מרתיע, יכול להפוך למשהו שמעניין אותם ואפילו מסקרן אותם.

המשך בעמוד הבא...

הגינה מאפשרת להם גם ללמוד בדרך אחרת. יש ילדים שמתקשים לשהות שעות רבות במרחב הסגור של הגן, ובחוץ הם מוצאים מקום שבו הם יכולים לנשום, לנוע, לגעת, לשאול שאלות וללמוד מתוך התנסות.

אני משתדל ללמד אותם שאפשר ללמוד כמעט מכל דבר – מצמח קטן, מחרק, מאדמה, מזרע ואפילו מטעות.

אחת המסורות האהובות עליי היא להכין לכל ילד עציץ מצמח שהשרשתי בעצמי. הילדים לוקחים את העציץ הביתה, ולעיתים אנחנו מכינים יחד עציצים כמתנה להורים בט"ו בשבט או ביום המשפחה.

החלק המרגש ביותר עבורי מגיע דווקא הרבה אחרי שהילדים עוזבים את הגן. אני פוגש אותם ברחוב, לפעמים שנים אחרי שסיימו את הגן, והם עדיין מזהים אותי וקוראים לי: "סבא יהושע!"

ההורים מספרים לי שהילדים ממשיכים לגדל בבית עגבניות וצמחים, ושהם זוכרים את המפגשים שלנו. ברגעים האלה אני מבין שהזרע ששתלנו בגן לא נשאר רק באדמה. הוא ממשיך לגדול גם אצל הילדים.

מה הקשר שלי לערכי בני ברית?

כשאני חושב על ההתנדבות שלי ועל הערכים של בני ברית, אני מרגיש שהערכים האלה נמצאים בתוך העשייה היומיומית שלי.

אור – אני מאמין שתפקידו של אדם הוא להאיר לאחרים את הדרך, כל אחד בדרכו. אני מנסה להדליק אצל הילדים אור של סקרנות, אהבת טבע, למידה ואמונה ביכולת שלהם.

אהבת אחים ואחדות – בגינה אנחנו נפגשים כולנו יחד. אין הבדל בין ילד שמצטיין לבין ילד שמתקשה, בין מי שאוהב להתלכלך באדמה לבין מי שעדיין חושש. לכל אחד יש מקום, וכל אחד יכול לתרום ולהיות חלק.

צדקה ונתינה – ההתנדבות עבורי היא נתינה של זמן, ידע וניסיון. אני מגיע מדי שבוע, מביא מהידע שצברתי לאורך השנים ולעיתים גם רוכש מכיסי זרעים, צמחים וכלי עבודה כדי שהפעילות תוכל להמשיך ולהתקיים.

המשך בעמוד הבא...

אמת – אני מאמין שילדים מרגישים מיד אם המבוגר שמולם באמת מתעניין בהם. לכן אני מגיע כפי שאני – עם האהבה שלי לטבע, עם הסקרנות שלי ועם הרצון האמיתי להיות איתם וללמוד יחד איתם.

ולצד כל אלה יש עבורי גם ערך חשוב מאוד – העברת ידע בין דורות. אני כבר בן 80, אבל אני מגלה בכל שבוע מחדש שיש לי עוד הרבה מה לתת. הידע והניסיון שצברתי לאורך החיים מקבלים משמעות חדשה כשאני מעביר אותם לילדים.

לצערי, לפני כשנתיים הופסק התקציב שקיבלתי מהרשות לרכישת זרעים, צמחים וכלי עבודה. כיום התקציב מגיע מתקציב הגן, ואני יודע שכל שקל שמופנה לפעילות שלי הוא שקל שיכול היה לשמש לצרכים אחרים של הילדים. לכן במקרים רבים אני רוכש את הציוד מכיסי.

למרות הקשיים, אני ממשיך להגיע.

יש לי קשר מצוין עם צוות הגן, ואני שמח לראות שגם כשאני נעדר, למשל כשאני בחו"ל, הצוות ממשיך לטפל בגינה ולשמור עליה.

הדבר שהכי חשוב לי הוא שהגינה תמשיך להיות מקום של חיים, למידה וסקרנות. ואולי זו גם הסיבה שאני ממשיך לחזור לשם שבוע אחרי שבוע.

כי בסופו של דבר, אני לא רק מלמד ילדים איך לשתול צמח.

אני מנסה ללמד אותם שאם נותנים משהו קטן – מים, אדמה, סבלנות, תשומת לב ואהבה – משהו יכול לצמוח.

ואני חושב שזה נכון גם לגבי אנשים.

אולי זו המשמעות הגדולה ביותר של ההתנדבות עבורי: לתת מעצמי היום, בתקווה שמשוה מהנתינה הזו ימשיך לצמוח גם מחר.

והיום, בגיל 80, אני עדיין שמח להגיע בכל שבוע לגן ולשמוע את המשפט האהוב עליי מכל: "סבא יהושע הגיע!"

יהושע סלוא

"למען מגן דוד אדום"

שמי **דניאל צימט** מלשכת 'אבנך ונבנית' במועצה האזורית תל אביב. אני חבר מתנדב בהנהלת עמותת ידידי 'מגן דוד אדום' הפעילה באיתור וקליטת משאבים כספיים לחיזוק המערך התפעולי של הארגון, הכולל רכש אמבולנסים וציוד מציל חיים.

למרות שמד"א נהנה ממוניטין יוצא דופן, במיוחד לאור העמידות והיעילות שהוכיחו מערכותיו באירועי קיצון ובמלחמה, הארגון אינו מתקצב על ידי המדינה ועיקר פעילותו ממומנת ממכירת שירותים ומתרומות של ידידים מהארץ ומהעולם. לאחרונה יזמתי ביקור של חברי הלשכות הדו-לאומיות בישראל, הפועלות מול שווקים ברחבי העולם, במתחם בנק הדם של מד"א המתרים כ-98% מסך מנות הדם בישראל.

אורחי הביקור מכ-40 לשכות מסחר דו-לאומיות התבקשו לסייע בפתיחת דלתות ושיתופי פעולה עם גורמים רלוונטיים בחו"ל בהטמעת הטכנולוגיות פורצות הדרך של ארגון ההצלה הלאומי של ישראל.

בימים אלה החלו מגעים עם שרים ומנהלי מערכות בריאות, ביטחון פנים, ומפקדי ארגוני חירום בעולם בהצגה ושיווק פתרונות וטכנולוגיות פורצות דרך של מגן דוד אדום, בניהול אירועים ביטחוניים, אסונות ופיגועי טבע בעולם.

דניאל צימט

שנה טובה!

כשם שהרימון מלא בגרגרים, שתהא השנה החדשה מלאה בהתנדבות

